

nødne Midler, nemlig den, straks at have fremsat Lovforslag om en Krigsskat for at sige det kort, og henviste til, at Regeringen i 1864 under selve Krigen maatte skride til en saadan. Herom vil jeg sige, at jeg synes, Sporene skræmmer. Den Krigsskat, der blev paalagt i 1864, blev for den væsentligste Del hængende lige til 1908. Det lykkedes ikke Befolkningen før at komme bort fra den. Den var foreslaaet under Panik, og den vedtoges under Panik, og den blev alligevel hængende. Og naar det ærede Medlem synes ikke at kunne forstaa, at jeg har haft nogen Vanskelighed ved i de forløbne 2—3 Maaneder at udarbejde og fremkomme med et Lovforslag om en Skatteforhøjelse, tilstrækkelig til at imødegaa den nuværende Situation, vil jeg henpege paa, at det ærede Medlem i 1910 begyndte at overveje en Finansplan, at overveje de Skatter og Afgifter, som krævedes for at skaffe Ligevægt paa Finansloven, og at det var under Fred, og at det varede indtil Sommeren 1912, altsaa hele 2 Aar, inden det ærede Medlem blev færdig med sine Skatter og sin Ligevægt. Det er dog maaske lidt urimeligt at forlange af en Finansminister, at han i August—September skulde have udarbejdet et saadant Lovforslag om nye Skatter, naar man ser tilbage til, hvor vanskeligt det er for den danske Rigsdag at enes om et Skattelovforslag, ja, endog hvor vanskeligt det har været for en saa udmærket og hurtigt nemmende Finansminister som det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds at faa udarbejdet blot det Forslag til et Beløb, som han straks, nej ikke straks, erkendte for nødvendigt, thi straks mente han, at det ikke vilde være nødvendigt, saa længe nemlig der sad en anden Regering — jeg bliver nødt til at minde det ærede Medlem om den Art smertelige Ting, da han selv har Lyst til at dvæle ved Fortiden —, som han altsaa ikke straks erkendte for nødvendigt, men ansaa som saadant, saa snart han blev Finansminister. Jeg maa sige, at en Krigsskat som den fra 1864 staar ikke for mig i noget fristende Lys i dette Øjeblik, tværtimod!

Naar det ærede Medlem atter dvæler ved Laanvilkaarene og siger, at jeg gør for meget ud af disse gunstige Laanvilkaar, kan jeg naturligvis ikke indrømme dette. Det ærede Medlem siger dog først, at de er forsvarlige og rimelige og, fører han til, maaske endog gunstige, men at jeg har ikke Lov til at sammenligne disse

Vilkaar med dem, Norge har opnaaet, fordi Norge har faaet dem ved Laan optaget i Udlandet, og det ærede Medlem henviser til, hvad der ikke er mig ubekendt, at det kan være gunstigt for Staten i Øjeblikket at opnaa et udenlandsk Laan. Jeg synes dog, at Prisen der skræmmer, og jeg maa henvise det ærede Medlem til, at i den norske Presse, i det norske Samfund altsaa, har der været stor Opposition mod den Regering, der har taget imod et Laan paa disse Vilkaar, selv om det er optaget i Udlandet. Til Forsvar for den meget store Rente, der skal ydes, henvises der til, at den Valuta, man opnaar, atter kan sælges af Regeringen til andre. Jeg gad vide, hvorledes det vilde tage sig ud her i Landet, hvis Regeringen havde begyndt at sælge sit Tilgodehavende i mindre Partier til Befolkningen og saa tjent derved.

Det ærede Medlem dvælede noget ved Statsbeviserne og sagde, at jeg havde ikke anført noget Bevis for, at de 5 pCts Rente var det rigtige, udover det, at de første 5 Mill. Kr. Statsbeviser havde været lette at afsætte til den Pris. Jeg maa vende Sagen om og sige til det ærede Medlem, at han ikke har anført noget Bevis for, at det vilde være gaaet paa samme gode Maade med en Rente af 4 pCt. som med en Rente af 5 pCt., og han kan ikke føre noget Bevis derfor udover det, at han skønner eller mener at kunne skønne, at det kunde være gaaet lige saa godt. Men det er et ringere Bevis end mit, thi jeg har dog det at henpege paa, at de 5 Mill. Kr. Statsbeviser blev afsat til en Rente af 5 pCt. Jeg synes, det ærede Medlem overspringer et Moment her, det Moment, som gør, at jeg ikke ønsker at fravige den Rente af 5 pCt., som en Gang er fastsat, nemlig at disse Statsbeviser skal kunne afsættes under enhver Situation, ogsaa under en Situation, som er langt mere alvorlig og truende end den, vi havde den 1. Oktober, og forhaabentlig ogsaa end den, vi har den 1. November. Det skal være muligt for Staten ved at appellere til Befolkningen at skaffe det ret betydelige nødvendige Beløb til Stede øjeblikkeligt, og da er jeg overbevist om, at det maa være noget mere fristende, man byder, end det rent almindelige, naar man skal kunne afsætte 10—15 Mill. Kr. øjeblikkeligt. For Resten har jeg besluttet, at der kun skal udstedes for 5 Mill. Kr. Statsbeviser nu til 1. November. Jeg maa forbeholde mig at skønne over, naar det